

گپ و گفتی با «زهرا کیانی» بهترین ووشوکار

سال ۲۰۲۴

20 اسفند 1403

مهری رنجبر: لقب بهترین ووشوکار سال ۲۰۲۴، امسال را برای زهرا کیانی ساخت. تالوکاری که مدال‌های تاریخی برای ایران ردیف کرده است. دختری که با عشق روی تاتامی فرم اجرا می‌کند و نتیجه‌اش هم دست به دست شدن فیلم اجرای او در فضای مجازی حتی در چین است.

به نظر خودت چرا بهترین ووشوکار دنیا شدی؟

عوامل زیادی مثل مربیان، فدراسیون و... در این اتفاق تأثیر داشتند، اما جدای از آنها، عشقم به تالو مهم‌ترین عامل بود؛ چرا که تالو سبکی از زندگی است و ابعاد مختلف زندگی را در تالو تجربه می‌کنم. من به خاطر علاقه‌ام به تالو آن را با انگیزه زیاد ادامه می‌دادم. من که خیلی از کارها برایم سخت بود، اما در ورزش کم نمی‌گذارم و با عشق تمرین می‌کنم بدون اینکه از آن متنفر باشم. سنگینی و سختی تمرین همیشه بوده و حتی خستگی و ناامیدی هم به آن اضافه شده، اما در نهایت آن عشق باعث شده تا تمرینات تالو را 17 سال حرفه‌ای کار کنم، 15 سال هم مداوم در مسابقات بوده‌ام. خیلی از بچه‌هایی که همدوره من بودند، یا کنارکشیدند یا تغییر مسیر داده‌اند، اما دلیل ماندگاری‌ام در تالو به عشق و علاقه‌ام خلاصه می‌شود.

فکر می‌کردی بین ۳۳ نفر، تو بهترین شوی؟

ما افکار متفاوتی داریم، بعضی اوقات فکر می‌کردم هیچ‌وقت نمی‌توانم این اتفاق را رقم بزنم، درحالی که به نظرم باید این مسأله رخ می‌داد و دوست داشتم این اتفاق خوب برایم بیفتد. قطعاً فکر مثبت بیشتر بوده که این کار انجام شده است و حالا بهترین تالوکار سال 2024 دنیا شده‌ام. خیلی از تالوکارانی که حالا با آنها رقابت می‌کنم، وقتی جوان بودم الگو اسطوره بودند و عبور از آنها خیلی سخت بود و تجربه زیادی می‌خواست. خدا را شکر این اتفاق افتاد و بابت آن خوشحالم.

این خبر خوب، امسال را برای تو خاطره‌انگیز کرد؟

این بهترین دستاورد ورزشی من است. من قشنگ‌ترین تجربه را در سال 2024 داشتم، با دو مدال طلای قهرمانی آسیا؛ چرا که طلای قهرمانی آسیا مثل معجزه می‌ماند برای ما که جزو کشورهای آسیای شرقی نیستیم، یک اتفاق عجیب و غریب در تالوست. خدا را شکر می‌کنم که این اتفاق را رقم زد. خیلی خوشحالم که این خوان را رد شدم و دختر بچه‌هایی که وارد تالو می‌شوند با طلای من می‌دانند که تالو آنقدر هم دور از دسترس نیست و شاید با انگیزه بیشتری ادامه دهند و مسیر برای‌شان راحت‌تر شود.

با اینکه چینی‌ها در ووشو ید طولایی دارند، اما ظاهراً اجرای فرم تو را خیلی دوست دارند. به نظرت دلیل این استقبال چیست؟

شاید به خاطر اینکه من با تمام وجود فرم را اجرا می‌کنم و همه انرژی‌ام را می‌گذارم که ناشی از عشق و علاقه‌ام به تالو می‌شود. تالو فقط ورزش نیست و هنر است که با انرژی درونی ورزشکار ارتباط دارد. من همیشه با حس، فرم‌هایم را اجرا می‌کنم و صد خودم را می‌گذارم. به خاطر همین هر اتفاقی در مسابقه

بیفتد، برایم مهم نیست. مدال بگیرم یا نگیرم، اول شوم یا آخر، لغو بخورم، خطا کنم. چون می‌دانم صدم را در تمرین و مسابقه گذاشته‌ام و اهمیت نتیجه برایم کم شده است. مدال طلایم در قهرمانی آسیا و حس خوبم موقع اجرای فرم، باعث استقبال چینی‌ها شده است.

بعد از دو مدال نقره تو در بازی‌های آسیایی، منتظر باشیم در ناگویا دو نقره ات طلا شود؟

من تا به حال در دو بازی‌های آسیایی دو نقره گرفته‌ام. من از جان و دلم مایه می‌گذارم و بقیه‌اش مهم نیست. معمولاً 13 داور هستند که هر قسمت از فرم را قضاوت می‌کند و خیلی چیزها دست به دست می‌دهد تا من با اجرای فرم نفر اول باشم یا دوم یا سوم. البته رقبای ما چینی هستند و خیلی تکنیکی‌اند و امکانات تمرینی متفاوتی با ما دارند.

تو حالا چه هدفی داری؟

هدف بعدی‌ام این است تا در ووشو به قسمت‌هایی که نتوانستم، دست پیدا کنم. ووشو خیلی گسترده و فراتر از اجرای ساده است. دوست دارم تک‌تک جزئیاتی که چینی‌ها به راحتی اجرا می‌کنند را یاد بگیرم. هرچند تا به حال هم 90 درصد فرم‌ها را با فیلم یاد گرفته‌ام و دوست دارم به چین بروم و دوره‌ای را آنجا بگذرانم.

مهم‌ترین مشکلاتی که این سال‌ها داشتی چی بوده؟

ما در اردو حقوقی نداریم، شاید تا 18 یا 20 سالگی به خاطر نیاز کمتر مالی، با این قضیه کنار بیایی، اما من 25 ساله‌ام و جوانان همسن من درآمد دارند و من نه و اگر داشته باشم زیر 5 میلیون تومان است که با شرایط اقتصادی فعلی، بود و نبودش فرقی ندارد و هیچ هزینه ورزش و زندگی مرا پوشش نمی‌دهد. بالاخره من جوانم و باید سرمایه‌ای برای آینده‌ام جمع کنم، اما نبود درآمد دغدغه بزرگی است.

من وقت می‌گذارم بدون اینکه پول بگیرم. در حالی که هر جا وقت بگذاری پول می‌گیری. اینجا فقط زمانی که مدال بگیری پول می‌گیری و بدون مدال خبری از پول نیست. البته حالا هم پاداش مدال‌ها در برابر تورم و هزینه‌های جانبی خیلی کم است. بنابراین ورزشکار برای رفع دغدغه‌اش باید کار کند که در آن صورت نمی‌تواند صددرصد توان و تمرکزش را بگذارد. یا اینکه وقتی دغدغه مالی‌اش بزرگ باشد، کلاً قید ورزش را می‌زند و می‌رود دنبال کار دیگری که حداقل برایش صرفه اقتصادی داشته باشد، یعنی

حداقل حقوق یک ملی پوش که همه وقتش صرف تمرین می شود، نباید مثل کارمند باشد؟ ما سال قبل از اسفند تا آبان ماه در اردو بودیم و چند ماه مانده اگر کار کنم نمی توانم هزینه هایم را پوشش دهم. امکانات هم دغدغه ما هست اما ایرانی با تمرین بیشتر، توانمندی و غیرت شان جبران می کنند.